

Απόσπασμα από το βιβλίο του "Στην ατέλειωτη άσφαλτο" εκδόσεις Λιβάνη.

Γεννήθηκα στα Λειβάδια της Χίου. Ήρθα στην Αθήνα πέντε ετών με ένα καϊκι με τους γονείς μου, μέσα σε μεγάλη θαλασσοταραχή, κοντέψαμε να πνιγούμε, από θαύμα σωθήκαμε. Στον Πειραιά, μείναμε σε μια μάντρα με τέσσερα δωμάτια, στο Χατζηκυριακείο. Ο πατέρας μου έγραφε τα γεγονότα της εποχής σε στίχους (όπως τα ναυάγια της Αννούλας, της Χιμάρας κ.ά.). Επειδή ήταν ναυτικός κατείχε τη γλώσσα - μιλάμε για το 1947, βγάλαμε βιβλιοθήκες και τα πουλούσαμε στις γειτονιές. Από εκεί κόλλησα το «μικρόβιο» του στίχου. Είχα τα πρώτα ακούσματα από το γραμμόφωνο που πήρε ο πατέρας μου. Βγάλαμε δίσκο και μαζεύαμε χρήματα. Το καλύτερο μέρος ήταν μια ταβέρνα στον Πειραιά όπου συχνάζαν Μυκονιάτες γλεντζέδες. Πιο μετά, με την εμφάνιση του πικάπ, δεν ξαναβγήκαμε κι έκανα πολλές δουλειές. Πούλαγα τσιγάρα, ήμουν λουστράκος και άλλα. Ο πατέρας μου έπαιζε ερασιτεχνικά ούτι, είχε απωθημένο με τη μουσική και με πήγε σε έναν τυφλό Μυκονιάτη δάσκαλο, που λεγόταν Τάσος Πολυκανδριώτης, Άρχισα να μαθαίνω κιθάρα πολύ γρήγορα κι αυτός φώναζε: «Ελάτε να δείτε το παιδί θαύμα!». Το πρώτο μεροκάματο το έβγαλα παίζοντας ακομπανιαμένα στην κιθάρα με ένα συγκρότημα πίσω από τον κινηματογράφο Σπλέντιτ στο Πασαλιμάνι - ήμουν δέκα χρόνων. Ύστερα έμαθα ακορντεόν. Στου Παπαδημητρόπουλου, στο Πέραμα, ήταν το πρώτο πάλο που ανέβηκα. Μετά, μέσω ενός μουτζουζή, του Μπατάγια, πήγα με τον Μπιθικότση στη Φωλιά της Κοκκινιάς. Οι δύο τους τσακωθήκανε, αλλά εγώ έμεινα με τον Γρηγόρη. Ήταν 1955 και είδα το μέλλον στο πρόσωπό του. Συνεργάστηκα με όλα τα κορυφαία ονόματα σε πάλο, όπως με τον Στέλιο Καζαντζίδη στου Ξυπολυτάκου και μετά στου Κουλουριώτη στο Μοσχάτο, και ως εκτελεστής στη δισκογραφία. Στα δεκάξι μου έδωσα και τα πρώτα μου τραγούδια στην Καίτη Γκρέυ, «Το κορμί σου σαν λυγίζεις» και «Είμαι μια δυστυχισμένη». Τότε στην Κολούμπια είχα αφήσει καλή εντύπωση στις εκτελέσεις και με ήθελαν να παίζω σε όλα τα τραγούδια τους. Έπαιξα σε επιτυχίες των Καζαντζίδη, Γκρέυ, Μπιθικότση, Πόλυς Πάνου, Αγγελόπουλου, Γαβαλά, Αναγνωστάκη. Θυμάμαι το μπράβο του Μανώλη Χιώτη στο «Πάρε το δάκρυ μου». Αυτός ήταν ο τέλειος άνθρωπος, ασύγκριτος μουσικός, ο καλύτερος που έχω γνωρίσει. Ως οργανοπαίκτης συνέχισα μέχρι το 1966. Ήθελα να γίνω συνθέτης, είχα το χάρισμα του στίχου - επαινώ πάντα τον στιχουργό, ο στίχος είναι σαν το αριστερό πόδι του ποδοσφαιριστή. Τότε φεύγαμε και πολλές φορές χωρίς νυχτοκάματο. Δεν γέμιζαν πάντα τα μαγαζιά, αυτό άλλαξε μετά το 1965. Τότε γέμιζαν τα κέντρα με πολλά λεφτά. Ήθελαν εφέ, έσπαγαν πιάτα για να ψήσουν τις γκόμενες - αυτά μας φάγανε. Στο πρώτο μου τραγούδι καυτηρίαζα: «να σου δίνουν τα γραμμάτια χαστούκια και να θες και το ουίσκι στα μουτζουρούκια». Εγώ έπαιζα και προτιμούσα να πάρω ένα τούβλο για να φτιάξω σπίτι παρά να πάρω παπούτσια. Εκείνη την εποχή οι εταιρείες είχαν γερά συμβόλαια με τους συνθέτες. Εμείς ήμασταν οι δόκιμοι, είχαμε όμως το όνειρο να ακουστούν τα τραγούδια μας. Πρώτη επιτυχία που έγραψα ήταν το «Αχ, ας μπορούσα», που είπε η Γιώτα Λύδια το 1964. Πήγα για πρόβα στο σπίτι του συζύγου της Στράτου Ατταλίδη και, όταν μου έβαλε κάποια δικά του τραγούδια, επαναστάτησα και άρχισα να του τραγουδάω τον σκοπό. Τηγάνιζε η Γιώτα φάρια στην κουζίνα, τρελάθηκε και είπε: «Θα το πω εγώ!». Όταν το ηχογραφήσαμε στην Κολούμπια, ειδοποίησαν τον Τάκη Β. Λαμπρόπουλο ότι γράφουμε ένα σίγουρο σουξέ. Και έτσι έγινε. Θα το συνοψίσω με τον Ατταλίδη, αλλά αυτός παλικαρίσια πήγε μετά από έναν μήνα και είπε στον Λαμπρόπουλο ότι το είχα γράψει εγώ. Υπέγραψα, βέβαια, ως Φ. Κοινούσης, αφού οι άλλοι συνθέτες δεν θα με παίρνανε στις εκτελέσεις, γιατί, σου λέει, αυτός θα μας κλέψει καμιά μελωδία τώρα που είναι συνθέτης. Το «Άνθρωποι Είμαστε» που ερμήνευσε η Δούκισσα στην εταιρεία Φίλιπς του Σπύρου Ράλλη δεν είναι για συγκεκριμένο άτομο, είναι μια γενική ομολογία. Είχα τσακωθεί με τον καλύτερό μου φίλο και τι μου γράφει σε ένα γράμμα του; «Εσύ που μου 'λεγες πώς μ' αγαπάς, τώρα πού πας;». Την άλλη μέρα μιλάγαμε πάλι. Το πήρα όχι μόνο ερωτικά αλλά και ως θέμα φιλίας, γιατί εγώ είμαι πρωταθλητής στα σφάλματα. Αρχές του '71 έγραψα και ερμήνευσα για τη Λύρα του Πατσιφά το «Δεν καταλαβαίνω τίποτα». Έμοιαζα πια με αεροπλάνο που σηκώθηκε στον αέρα. Άρχισα τότε στα κέντρα να κάνω την επανάστασή μου, να λέω στίχο που δεν ταίριαζε με το ουίσκι. Έκανα το «μπαμ» με τον τρόπο μου, με τα μηνύματά μου. Αυτό κλιμακώθηκε στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, με το «Όλοι αγαπάμε τη ζωή» - έγινε πόλεμος τότε. Έπαιρναν πολιτικά πρόσωπα για να με αποκλείσουν, αφού περνούσε το μήνυμα πως όλοι στη ζωή είμαστε το ίδιο, πλούσιοι και φτωχοί. Κάποια στιγμή, όταν κουράστηκα με τη βρομιά του επαγγέλματος, αποφάσισα να μην ξαναεμφανιστώ νύχτα. Δεν μπορούσα να γυρνάω ξένη ώρα το πρωί, επειδή μπορεί να ερχόταν μια παρά την ώρα που σχολούσαμε και να ζητούσε τραγούδι. Έπρεπε να το παίξουμε για να μη χάσουμε το μεροκάματο ή να μην τους χάσουμε από πελάτες. Τι δουλειά είχα εγώ να είμαι σκλάβος πολυτελείας, αφού δεν κυνηγούσα τα χρήματα. Τότε πρωτοδιάβασα την Αγία Γραφή χάρη σε έναν φίλο και λάτρεψα τον Χριστό ως επαναστάτη. Αρχές του '90 είχα κάνει ένα πιάνο-μπαρ στο Λαγονήσι για πάρτη μας κι έπαιζα σε πιάνο τις μελωδίες μου. Μια μέρα ήλθαν ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου και ο Σάκης Μπουλάς και με κάλεσαν να δουλέψω στο Κεντρί. Είχα γράψει ένα τραγούδι, «Τον κόσμο βλέπω ανάποδα», έψαχνα πώς να βγω, και το βρήκα: Έσβηνα, λοιπόν, τα φώτα, είχα κολλημένο το κεφάλι μου στο σανίδι, τα πόδια μου πάνω, και για τρία λεπτά ήμουν σε στάση γιόγκα. Σαράντα ημέρες έμεινα εκεί και γινόταν χαμός. Εγώ, όμως, είχα τελειώσει με τη νύχτα. Στο Λαγονήσι μένω από το 1976. Ταίριαζε με τον χαρακτήρα μου, με τον τρόπο ζωής μου. Δεν ήθελα να έχω σχέση με τον θόρυβο και τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Ο εσωτερικός μου κόσμος ήταν φτιαγμένος για άλλα πράγματα. Στον κήπο έχω ό,τι χρειάζεται να φάει ένας άνθρωπος. Ευχαριστώ τον Θεό που μου χαράζει καινούργια ημέρα για να ζήσω. Όταν θυμόμαστε ότι ζούμε, τότε ζούμε. Κράτησα τη δάδα αναμμένη στα δύσκολα. Σε ένα άνεργο παιδί λέω να μη χάνει το θάρρος του. Η Ελλάδα ζούσε στον υπερκαταναλωτισμό, έμοιαζε με μεθυσμένη πολιτεία και τώρα κάθε κατεργάρης στον πάγκο του. Η άσκηση, η υπομονή, το θάρρος, η αισιοδοξία, είναι το πακέτο με το οποίο μπορεί να προχωρήσει ο άνθρωπος.

Περισσότερες πληροφορίες:
[Γιώργος Κοινούσης Facebook](#)

Γιώργος Κοινούσης

